

9η Κυριακή Λουκᾶ
(Λκ. 12, 16 – 21)

19 Νοεμβρίου 2017

«Καθελῶ μου τὰς ἀποθήκας
καί μείζονας οἰκοδομήσω».

«**Θ**ά γκρεμίσω τίς ἀποθήκες μου καί μεγαλύτερες θά κτίσω». Δέν εἶναι αὐτή μία φράση καθρέπτῃ τῆς ἐποχῆς μας; «Καθελῶ μου τὰς ἀποθήκας καί μείζονας οἰκοδομήσω». Δέν ἀντικατοπτρίζει αὐτή ἡ ἀπόφαση τοῦ ἄφρονος πλουσίου τῆς σημερινῆς παραβολῆς τούς πόθους, τούς στόχους καί τά ἰδανικά τῆς ὑπερκαταναλωτικῆς κοινωνίας μας;

Οἱ δικές μας οἱ ἀποθήκες, βέβαια, δέ θά δεχθοῦν μέσα τους σιτάρι οὔτε ἄλλους καρπούς. Οἱ δικές μας οἱ ἀποθήκες εἶναι πλέον σύγχρονες. Δέν θέλουν κτίσιμο. Εἶναι κατασκευασμένες ἀπό ἐμαγιέ κι ἀπό πλαστικό. Οἱ δικές μας ἀποθήκες κλείνουν ἐρμητικά μέ διπλά τζάμια. Σφραγίζονται, ἀσφαλίζονται, γιά νά φυλάξουν μέσα τους τά ὄνειρά μας, τούς πόθους, τίς προσδοκίες, τόν ἀγῶνα μας, τήν εὐτυχία μας! Γιατί, μήπως δέ νομίζουμε ὅτι ἡ εὐτυχία μας ἀρχίζει καί τελειώνει μέσα στό ψυγεῖο μας; Μήπως δέ νομίζουμε ὅτι ἡ εὐτυχία μας ἀρχίζει καί τελειώνει μέσα στή ντουλάπα

μας ἢ μέσα στό ἄψογα ἐπιπλωμένο καί διακοσμημένο διαμέρισμά μας;

Ἐπλήθυναν τά τρόφιμα γύρω μας καί τό φυγεῖο μας μικρυνε. Δέν τά χωράει πλέον, τόσο πολλά πού εἶναι. Ρίχνουμε μερικά καί στόν καταψύκτη. «Εἶναι κι αὐτός μιά κάποια λύση», θά ἔλεγε παραφραζόμενος κι ὁ ποιητής. Φοβόμαστε μή μᾶς τελειώσουν τά φρέσκα καί φυλαῖμε μερικά κατεψυγμένα! Καί τόσα ρούχα; Ἐκατοντάδες οἱ μάγκες, ἐπώνυμες καί μή, χιλιάδες τά σχέδια καί τά χρώματα, ἀμέτρητοι οἱ συνδυασμοί. Νά πάρουμε ἀπ' ὅλα. Νά ἔχουμε. Μή μᾶς τελειώσουν. Ποῦ θά τά βάλουμε; Πῶς θά τ' ἀποθηκεύσουμε; Δέν χρειάζεται στενοχώρια. Οἱ σύγχρονοι σχεδιαστές καί οἱ ἀρχιτέκτονες ξοδεύουν ἀρκετή ἀπό τή φαιά οὐσία τους, προκειμένου νά ἐκμεταλλευθοῦν κάθε τετραγωνικό ἑκατοστό τοῦ σπιτιοῦ μας. Στόχος τους; Ν' αὐξήσουν τούς ἀποθηκευτικούς χώρους μας. Τά ἀγαθά εἶναι τόσο πολλά καί οἱ ἀποθηκευτικοί μας χώροι τόσο μικροί! Πρέπει, λοιπόν, νά μεγαλώσουμε τίς ἀποθήκες μας!

Μήπως σ' αὐτά πού ἔχουμε δέν συνίσταται καί ἡ ἀσφάλειά μας; Μήπως σ' αὐτά πού ἔχουμε δέν συνίσταται τελικά κι αὐτή ἡ ἴδια ἡ ἀξία μας; Σέ κάτι τέτοιο, ἐξάλλου, μᾶς ὑποβάλλουν καί οἱ ἀμέτρητες διαφημίσεις, πού κατακλύζουν τή σκέψη μας. Θέλεις ἀνώτερη ποιότητα ζωῆς; Ἀγόρασε τό τάδε ἀπορρυπαντικό. Θέλεις ζεστές ἀνθρώπινες σχέσεις; Ἀγόρασε ἕνα κόσμημα, γιατί «ὁ χρυσός μᾶς φέρνει πύ κοντά». Ἔχεις ἀξίες στή ζωή σου; Ἀγόρασε τό τάδε ρολόι, «διότι κάποια πράγματα εἶναι θέμα ἀξιῶν». Θέλεις δύναμη; Πάρε τό τάδε τζίν. Κι ὅσο γιά τήν εὐτυχία σου; «Ἀκολούθη-

σε τήν καρδιά σου» μέσα από κάποιο συγκεκριμένο ποτό, ἀφοῦ ἔτσι κάνει καί ἡ πρωταγωνίστρια στή διαφήμιση.

Δέν ἔχουμε ἀξία πλέον γι' αὐτό πού εἴμαστε, ἀλλά γι' αὐτό πού ἔχουμε! Ἔτσι λοιπόν ριχνόμαστε μέσα σ' ἕναν ἀδυσώπητο ἀγώνα, γιά ν' ἀποκτήσουμε πολλά. Νά ἔχουμε πολλά, γιά νά ξοδέψουμε πολύ. Νά ξοδέψουμε πολύ, γιά νά ἀξίζουμε πολύ. Χωρίς τά ὑπάρχοντά μας εἴμαστε ἕνα τίποτε. Δυστυχῶς καταντήσαμε τά ὑπάρχοντά μας νά δίνουν ἀξία στά πρόσωπά μας.

Εἴμαστε τόσο μικρονοήμονες, πού δέν καταλαβαίνουμε ὅτι ἡ περιουσία μας δέν μπορεῖ ν' αὐξήσει, ἔστω καί στό ἐλάχιστο, τήν ἀξία τοῦ προσώπου μας. Δέν καταλαβαίνουμε ὅτι ὁ ἀγώνας γιά νά τήν αὐξάνουμε συνεχῶς εἶναι ἕνας ἀγώνας πού δέν πρόκειται νά μᾶς προσδώσει καθόλου ἀσφάλεια. Ἀντίθετα, μάλιστα, εἶναι ἕνας ἀγώνας φονικός, ἕνας ἀγώνας πού ποικιλοτρόπως μᾶς φθείρει καί μᾶς σκοτώνει.

Κατ' ἀρχήν φθείρει τήν ὑγεία μας, τήν ψυχική καί τή σωματική. Τό ἄγχος, αὐτός ὁ μέγας ἐχθρός μας, στόν ἀγώνα καί στήν ἀγωνία μας γιά τά ὑλικά ἀγαθά δέν στηρίζεται; Αὐτό εἶναι πού μᾶς γεμίζει μέ ἀμέτρητες ψυχασθένειες, πού καταρρακώνει τό νευρικό μας σύστημα, πού ὑποσκάπτει καί κατατρώγει ὑπουλα καί ἀθόρυβα κι αὐτό τό σῶμα μας. Ἡ περιουσία μας, γιά τήν ὁποία εἴμαστε τόσο ὑπερήφανοι, πολλές φορές μᾶς ἀρρωσταίνει.

Ἡ περιουσία μας, δεύτερον, εἶναι ἐκείνη πού τίς πιό πολλές φορές μᾶς ἀπομονώνει καί ἀπό τούς συνανθρώπους μας. Ἡ προσπάθειά μας νά τήν αὐξήσουμε ἐνσπείρει τό συμφέρον ἀνάμεσα στίς σχέσεις μας μέ τούς ἄλλους. Τό

συμφέρον μπορεί νά διαλύσει ακόμη και τούς φυσικούς δεσμούς τοῦ αἵματος μεταξύ τῶν συγγενῶν. Μπορεῖ νά διαλύσει πολύχρονες φιλίες. Μπορεῖ νά διαλύσει ακόμη κι αὐτή τή συζυγική ἀγάπη. Τό συμφέρον σά δηλητήριο σκοτώνει τήν ἀγάπη στήν ὀριζόντια διάστασή της.

Ἡ περιουσία μας τέλος καί ὁ ἀγώνας μας γιά νά τήν αὐξήσουμε εἶναι ἐκεῖνα πού μᾶς χωρίζουν καί ἀπό τό Θεό. Ὅταν ἔχουμε πολλά, νομίζουμε ὅτι εἴμαστε κάτι, ὅτι ἀξίζουμε κάτι κι ὅτι δέν ἔχουμε πλέον ἀνάγκη τό Θεό. Γινόμαστε παντοδύναμοι μέσα στά ὑπάρχοντά μας. Ἐκεῖνον Τόν τοποθετοῦμε μέσα σέ κάποιες ἀσημένιες εἰκόνες, διακοσμητικό συμπλήρωμα στό σαλόνι μας. Μήπως ὅμως καί ἡ δικαρκῆς προσπάθειά μας ν' αὐξήσουμε ὅσα ἔχουμε δέν μᾶς κάνει πολλάκις νά παραβιάζουμε τό θέλημα καί τίς ἐντολές Του; Ἡ ἐνασχόλησή μας μέ τή γῆ μᾶς κάνει νά ξεχνοῦμε τόν οὐρανό.

Ὅ,τι ἔχουμε στή ζωή μας εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ. Σά δῶρο τοῦ Θεοῦ, λοιπόν, ἄς τό ἔχουμε καί ὡς εὐλογία δική Του. Ἄς μὴν ἐπιτρέψουμε στόν ἑαυτό μας, ἐξαιτίας μίας ἀνοησίας καί μικρονοημοσύνης, νά μετατραπεῖ αὐτή ἡ εὐλογία σέ κατάρρα. Ἄς ἀπολαμβάνουμε τά πάντα, ἀλλά μή θεωροῦμε τίποτε δικό μας. Τότε ὅλα θά τά χαιρόμαστε καί ἡ χαρά θά γίνει παντοτινή σύντροφός μας.

Ἀμήν.